

Steen Følke (VS):

Også i denne sag skal jeg vikariere for mit partis ordfører, hr. Sigsgaard, men jeg skal gøre det ganske kort.

Der er i hovedsagen tale om en række ændringer af hovedsagelig teknisk karakter, og jeg skal kun beskæftige mig med et par detaljer.

Dels med § 40 i lovforslaget, hvorefter ministeren efter indstilling fra fredningsudvalget for indtil 1 år kan nedlægge forbud imod, at en ejendom anvendes på anden måde end hidtil, såfremt dette vil være i strid med en under udarbejdelse værende plan eller en fredningssag, der agtes rejst. Denne bestemmelse er en svækkelse af den hidtidige mulighed for at gribe ind, hvor der lå en mulighed for yderligere at udskyde denne ændring, og vi er modstandere af den svækkelse af muligheden for indgreb, der ligger i denne bestemmelse.

Så vil jeg i øvrigt komme med nogle bemærkninger om bestemmelserne vedrørende reklamering. Den konservative ordfører, hr. Lembourn, var inde på dette med reklameskilte i naturen og hævdede, at vi stort set var fri for naturskæmmende skiltning i Danmark. Det mener jeg er helt hen i vejret. Jeg oplever det helt anderledes, når jeg færdes rundt i det danske landskab, og her mener jeg for så vidt, at bemærkningerne i lovforslaget kommer virkeligheden betydeligt nærmere end hr. Lembourn, idet der her gøres opmærksom på, hvordan de nugældende regler om, at man frit kan reklamere, når reklamen er anbragt i umiddelbar tilknytning til næringsdriften eller virksomheden, har givet anledning til, som der står i bemærkningerne, en meget omfattende anvendelse af reklamer på det åbne land. Jeg mener, at det er dette, der er virkeligheden i denne sag, og mener, det er udmærket, hvis man vil gå lidt hårdere til værks over for dette. Men jeg synes, at de bestemmelser, der vedrører denne adgang til reklamering, er alt for svagt udformet. Det er klart, at mit partis stilling til det er, at vi i det hele taget er modstandere af reklamen på den ene og den anden måde, altså også den reklame, som oven i købet forurenere naturen. Jeg tør næsten ikke gøre opmærksom på, at hele reklameringsproblemet faktisk også har en sammenhæng med dette samfunds grundlæggende karakter. Det er

jo ikke så populært, at vi gang på gang gør opmærksom på herinde, at der faktisk er en sammenhæng mellem en hel del skavanker i vores samfund og så samfundets grundlæggende karakter. Det gælder også på dette punkt, at reklameringen naturligvis er en funktion af, at vi har et kapitalistisk samfund. Det var noget, der slog mig, da jeg for et par år siden havde lejlighed til at rejse rundt i Kina, hvor det netop er meget iøjnefaldende, når man er vant til at rejse i det danske landskab, at man pludselig kommer til et land, hvor reklamering overhovedet ikke findes hverken ude på landet eller inde i byerne. Bagefter har man mange muligheder for at komme til Hong Kong, og den kontrast, man ser dér, siger et eller andet om, at nogle af de problemer faktisk har en vis sammenhæng med, hvilken type samfundssystem der er tale om.

Jeg mener, at de bestemmelser, der her er tale om, ikke tager reelt fat ved problemerne. Der er jo bl. a. taget hensyn til, som der står i bemærkningerne, at en form for reklamering, uanset at den ikke opfylder kravene i bekendtgørelsen med hensyn til udformning og placering m. v., skal anses som lovlig i en rimelig afskrivningsperiode. Det siger sig selv, at den slags bestemmelser er vi modstandere af. Jeg mener også, det er meget problematisk, om en overførelse af myndigheden til kommunerne — der har vi sådan set decentraliseringen igen — i forbindelse med § 57, ikke faktisk vil føre til, at der i højere grad bliver givet tilladelse til sådan reklamering og skiltning inden for bymæssige områder, og jeg synes altså, det er betænkeligt med denne passus i forbindelse med § 57.

Jeg skal i øvrigt ikke gå ind på andre detaljer i lovforslaget.

Miljøministeren (Helge Nielsen):

Jeg tror, jeg er i den situation at kunne takke alle ordførerne, selv om der måske var tvivl for et par stykker. Jeg vil dog tage det som nogle positive tilkendegivelser.

De private vandløb kan vi da se på i udvalget, men min fornemmelse er, at det nok i højere grad hører til en anden lovgivning end lige denne.

Vedrørende det spørgsmål, som hr. Camre rejste vedrørende § 25, forhøjelsen af de 50.000 kr. til 200.000 kr. i forhold til sager-